питання політики, а питання нашого професіоналізму, громадянськості та відповідальності перед прийдешніми поколіннями. Мовою навчання в українській школі всіх рівнів повинна бути державна українська мова. Встановлення такої реальності – право держави і право її основного корінного народу. Діловій українській мові потрібна по-справжньому ділова, юридично розвинена, стабільна у нормалізованому використанні суспільних сил та ресурсів держава з розвиненим суспільством. Полікомпонентний склад лінгвістичної освіти породжує практичні життєві та навчально-освітні мовні ситуації, що могли б стати для молодих науковців предметом соціолінгвістичних, прагмалінгвістичних науково-методичних досліджень. Проблеми, породжувані такими ситуаціями, могли б вирішуватися з урахуванням результатів відповідних досліджень. Основною метою мовної освіти є вироблення в учнів і студентів мовної компетенції як системи знань, умінь і навичок, необхідних для користування державною мовою у різних сферах життя та виробництва. Кожна культура формує особливий соціум, свою форму соціально-культурного спілкування. Щоб визріли умови для національної та духовної самоідентифікації нашого народу, потрібен комплекс державних заходів для створення повноцінного соціокультурного середовища.

Українська мова повинна стати модною у молодіжному середовищі, адже саме українська мова є високорозвиненою європейською, пов'язаною з глибокими і багатими традиціями прадавньої цивілізації. Ситуація потребує активних дій, спрямованих на розширення сфери функціонування української мови, піднесення її престижності, особливо в молодіжному середовищі. На нашу думку, серед доступних нам можливостей поліпшення мовної ситуації на рівні навчального закладу – це постійне привертання уваги до проблем української мови, надання можливості ефективно та якісно вивчати мову тим, хто цього бажає, постійне і наполегливе виховання поваги й любові до української мови, адже людину навчити можна лише того, що вона любить.

Соціальний престиж мови залежить від усвідомлення його комунікативної вартісності й корисності в житті суспільства, усіх його етносів, від того, скільки сфер спілкування обслуговує ця мова. Уявлення про престижність мовної освіченості залежать від соціального становища та культурної зорієнтованості мовців.

Література:

1. Бачинський Г. Чи залишиться Україна українською? / Г. Бачинський // Універсум. – 1995. – Ч. 9–10. – С. 4.
2. Дробноход М. Стійкий екологічно безпечний розвиток: український контекст / М. Дробноход // Дзеркало тижня. – 02.06.2001. – 21 (345).
3. Залізняк Г. Мовна ситуація Києва: день нинішній та прийдешній / Г. Залізняк, Л. Масенко. – К., 2002. – 32 с.
4. Матвієнко А. Найдоступніший спосіб підвищення мовної культури / А. Матвієнко // Дивослово : Українська мова і література в навчальних закладах. – К. : Преса України. – 2004. – № 12. – С. 55–56.
5. Мацько Л. І. Культура української фахової мови: Навч. посіб / Л. І. Мацько, Л. В. Кравець. – К. : ВЦ «Академія», 2007.
6. Мацько Л. Формування культури мовлення: чинники лінгводидактичні та культурологічні / Л. Мацько // Урок української. – 2004. – № 8–9. – С. 34–35.
7. Мацько Л. Формування мовної культури / Л. Мацько // Педагогічна газета. – 2002. – № 8–9. – С. 6.
8. Потебня А. Язык и народность / А. Потебня // Эстетика и поэтика. – М. : Высшая школа, 1976. – 220 с.

УДК811.111'42

О. Ю. Качмар,
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород

МІЖОСОБИСТІСНА МОВЛЕННЄВА ВЗАЄМОДІЯ У ПСИХОТЕРАПЕВТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

У статті розглядається аналіз комунікативних стратегій та тактик, застосовуваних мовцем у межах психотерапевтичного дискурсу задля досягнення загальної комунікативної мети. Висвітлено специфіку поняття комунікативної стратегії і тактики. Особлива увага зосереджена на аналізі справжніх мотивів комунікативної поведінки учасників мовленнєвого акту.

Ключові слова: *психотерапевтичний дискурс, комунікативна стратегія, комунікативна тактика, комунікативний акт, інтенція.*

INTERPERSONAL SPEECH INTERACTION IN PSYCHOTHERAPEUTIC DISCOURSE

The article deals with the analysis of communication strategies and tactics used by speakers within the psychotherapeutic discourse to achieve common communication goals. The specific concepts of communication strategy and tactics are highlighted in it. Special attention is focused on the analysis of the true motives of participants' communicative behavior within a speech act.

The relevance of the article is caused by general orientation of modern linguistic studies on the communicative aspect of functional analysis of language. On recognition of the nature of the new problem its main objective is to clarify language units functioning in a particular type of discourse (in our case – English psychotherapeutic discourse as communicative environment).

In view of the complexity of the problem, the purpose of the article is the analysis of communication strategies and tactics used by speakers in psychotherapeutic discourse to achieve the overall goal of communication – verbalization of the real motives of communicative behavior. In order to cast more light on these problems, a theoretical review was undertaken. Matters of some interests arise from consideration of this problem.

Further investigations of various types of communicative strategies in psychotherapeutic discourse may prove of great importance for cognitive and pragmatic linguistics.

Key words: *psychotherapeutic discourse, communicative strategy, communicative tactics, communicative act, intention.*

МЕЖЛИЧНОСТНОЕ РЕЧЕВОЕ ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ В ПСИХОТЕРАПЕВТИЧЕСКОМ ДИСКУРСЕ

В статье рассматривается анализ коммуникативных стратегий и тактик, применяемых говорящим в пределах психотерапевтического дискурса для достижения общей коммуникативной цели. Освещено специфику понятий коммуникативной стратегии и тактики. Особое внимание сосредоточено на анализе истинных мотивов коммуникативного поведения участников речевого акта.

Ключевые слова: *психотерапевтический дискурс, коммуникативная стратегия, коммуникативная тактика, коммуникативный акт, интенция.*

У сучасній лінгвістиці мову трактують мову як складну динамічну систему, яка виявляється в міжособистісній мовленнєвій взаємодії мовця з адресатом. За такого розуміння актуальними є не лише власне комунікативне функціонування

© О. Ю. Качмар, 2016

мовних одиниць, а й втіленого в них комунікативного впливу мовця на адресата, що характеризує будь-яку мовленнєву взаємодію співрозмовників.

Актуальність статті зумовлена загальною зорієнтованістю сучасних лінгвістичних студій на комунікативно-функціональний аспект аналізу мови, на з'ясування функціонування мовних одиниць у межах певного типу дискурсу (у нашому випадку – це англомовний психотерапевтичний дискурс як комунікативне середовище об'єктивації емоцій мовця).

Мета статті – аналіз комунікативних стратегій та тактик, застосовуваних мовцем у межах психотерапевтичного дискурсу задля досягнення загальної комунікативної мети – вербалізувати справжній мотив своєї комунікативної поведінки.

Досягнення мети передбачає реалізацію таких **завдань**:

1) виявити й охарактеризувати типи міжособистісної мовленнєвої взаємодії співрозмовників у межах психотерапевтичного дискурсу;

2) визначити функцію впливу мовця на адресата за допомогою виокремлених комунікативних стратегій і тактик у межах психотерапевтичного дискурсу;

3) встановити взаємозв'язок метакомунікативних та власне комунікативних стратегій.

Мовленнєве спілкування – це не простий обмін інформацією, а спеціально організований вплив мовця на адресата [4, с. 81–82; 7, с. 28–40; 11, с. 46–50; 13, с. 127–128; 15, с. 127–131] з метою зміни його зовнішньої поведінки та / чи внутрішнього світу» [2, 138; 3, 176]. Ментально-вербальна картину світу виступає як суб'єктивний образ об'єктивної реальності мовця. Його комунікативна індивідуальність мовця проявляється у творчому використанні наявного широкого арсеналу мовних одиниць для вираження як фактологічного змісту, так і суб'єктивно-оцінних характеристик [1, с. 45; 6, с. 342; 10, с. 244]. Автор не лише передає зміст власних думок, а й виражає власне суб'єктивне ставлення до позначуваного, внаслідок чого трансльований зміст набуває текстового вигляду. Висловлювання мовця прив'язане до конкретної комунікативної ситуації, що засвідчує дискурсивну реалізацію трансльованого мовцем змісту [9, с. 11; 12, с. 48].

Нашарування на фактологічний зміст повідомлення мовця додаткових, інтенційно залежних змістів є двовекторним процесом, спрямованим як на мовця, так і на адресата. У першому випадку формою виявлення такого нашарування стає емоційне самовираження мовця, а в другому – здійснення мовцем емоційного комунікативного впливу на адресата.

Прагмалінгвістичний аналіз трансльованого мовцем змісту традиційно охоплює характеристику комунікантів та визначає дискурсивну реалізацію конкретної мовленнєвої ситуації. Остання з'ясовується шляхом аналізу відображених у повідомленні мовця фрагментів позамовної дійсності, що отримують пряме або опосередковане вираження в актуалізованих мовних одиницях [16, с. 178–179; 17, с. 119]. Окремої уваги заслуговує метод аналізу застосованих мовцем комунікативних стратегій та тактик, що забезпечують досягнення ним поставленої комунікативної мети й регулюють його мовленнєві дії.

Поняття комунікативної тактики мовця має широке і вузьке значення. У широкому значені тактика – це сукупність використовуваних мовцем прийомів, спрямованих на досягнення бажаного ефекту чи на запобігання небажаного результату як окремої (незагальної) комунікативної мети мовця в межах конкретного типу дискурсу. У вузькому значенні тактикою є конкретні мовленнєві дії мовця, обмежені лише певним етапом його комунікативного контакту з адресатом і спрямовані на здійснення комунікативного впливу на адресата.

Комунікативна стратегія мовця поєднує сукупність різних комунікативних тактик. Це когнітивно й інтенційно спланована послідовність мовленнєвих дій, спрямована на досягнення загальної комунікативної мети. В основу такої послідовності дій мовця покладений гештальт як «найвищий рівень абстракції» [5, с. 371; 8, с. 17; 11, с. 170–173; 13, с. 637–656]. Іншими словами, це складна когнітивна модель узагальнення його минулого досвіду, складниками якої виступають особистісні, локальні, діяльнісні та інші характеристики мовця, чітко організовані в його свідомості й пам'яті, що використовуються задля досягнення стану заспокоєння у спілкуванні з адресатом (психотерапевтом) [14, с. 5–36].

Лабільність комунікативних стратегій мовця залежить від низки прагматичних (зовнішніх) і психічних (внутрішній) чинників, від уміння мовця володіти власним емоційним станом і корегувати його впродовж усієї мовленнєвої взаємодії з адресатом. Якщо комунікативні стратегії мовця й адресата збігаються, то їхня міжособистісна мовленнєва взаємодія набуває гармонійного (кооперативного) характеру. Така взаємодія завжди відображає комунікативну ситуацію, характеризовану схожістю або спільністю інтересів, цілей і поглядів мовця з адресатом, що маніфестується їхньою свідомою й активною мовленнєвою взаємодією, а також обопільним підтвердженням взаємних рольових сподівань. Типовим для комунікативної ситуації є дотриманням співрозмовниками комунікативних конвенцій та узгодженість їхньої комунікативної поведінки.

Мотивом комунікативного конфлікту може слугувати негативний емоційний стан мовця – його ворожість, роздратованість, гнів, тривога або певна комунікативна реакція адресата на висловлювання мовця – ступінь її неконтрольованості, інтенсивності чи агресивності.

Отже, комунікативні стратегії мовця варіюються за типом його мовленнєвої взаємодії з адресатом. Окрім цього, варіювання комунікативних стратегій мовця обов'язково узгоджується із загальною (як головною) комунікативною метою мовця, характерною для кожного типу дискурсу. У межах конкретного дискурсу загальна комунікативна мета мовця полягає у його емоційному висловленні, як вербальному, так і невербальному, що актуалізує інформацію з підсвідомого рівня та сприяє його емоційному полегшенню.

Відповідно до двох можливих комунікативних цілей мовця в межах емотивного дискурсу розмежовуємо і можливі типи комунікативних стратегій, застосовуваних мовцем для досягнення цих цілей. Такими стратегіями постають метакомунікативні (формальні та змістові) і комунікативні (інструментальні та інтенціональні). Метакомунікативні стратегії забезпечують організаційний момент мовленнєвої взаємодії та власне здійснення психотерапевтичного комунікативного впливу під час сеансу. Комунікативні ж забезпечує адресанту лише здійснення інтенції шляхом визначення інструментів та способу здійснення комунікативного впливу на адресата.

Кожен із зазначених типів комунікативних стратегій мовця представлений сукупністю тактик та втілюється залежно від емоційного стану адресата під час мовленнєвої взаємодії.

Метакомунікативні (формальні чи організаційні) комунікативні стратегії забезпечують мовцю реалізацію емоційного самовираження шляхом узгодження обставин презентації власних емоцій, почуттів і переживань. За наявності у висловлюванні мовця підвищеної емоційної насиченості, ці стратегії забезпечують і самоутвердження мовця шляхом захоплення ним комунікативного простору адресата. Тактики, що репрезентують цей тип комунікативних стратегій мовця, варіюються залежно від типу міжособистісної мовленнєвої взаємодії співрозмовників.

У процесі гармонійної взаємодії співрозмовників метакомунікативні комунікативні стратегії мовця мають такі п'ять різновидів (підстратегій):

• самопозиціювання мовця як турботливого співрозмовника;
• збереження мовцем позитивного фокусу інформації;
• солідаризація мовця з адресатом;
• вираження мовцем моральної підтримки адресатові;
• захоплення мовцем комунікативного простору адресата для підтримання його позитивного настрою.

Тактиками на втілення зазначених комунікативних підстратегій мовця є: схвалення мовцем адресата; комплімент мовця адресатові; заохочення мовцем адресата; підтримка чи підбадьорення мовцем адресата тощо. Наприклад:

Laura (patient): God, how can I go back to my life, to the hospital, to Andrew? Not to Andrew, when the only thing that matters to me is you. Our time's up.

Paul (doctor): Yes, it is.

L: I feel like I came here in the dark and I'm leaving into a bigger darkness.

What am I gonna do now?

P: We'll talk about it next week.

Okay?

I'll call you a taxi.

L: No, I'm fine.

P: Are you sure?

How are you gonna get home? (In Treatment, Ist Episode).

Задля збереження наявного в адресата позитивного налаштування мовець застосовує тактику збереження позитивного фокусу інформації. Тактикою на втілення зазначеної є зміна мовцем теми розмови, що дає змогу відволікти увагу адресата від можливих ускладнень ситуації, що склалася.

Емоційне самовираження мовця та здійснення ним емоційного комунікативного впливу на адресата забезпечують й комунікативні (інструментальні та інтенціональні) стратегії як етикетно й етнокультурно зумовлені форми вираження ввічливості. З огляду на визнання чи не визнання мовцем самооцінки, або так званого «обличчя», адресата (у термінах G. Yule – «face wants» [17, с. 61]), у межах інституційних стратегій мовця розмежовуємо стратегії позитивної та стратегії негативної ввічливості. Перші мовець застосовує для апелювання до спільних з адресатом поглядів, думок та оцінок, а другі – для компенсації необхідності застосування «негативного обличчя», тобто з метою надання адресатові простору для дій у відповідь, відмінних від дій самого мовця.

У процесі гармонійної взаємодії співрозмовників інституційні комунікативні стратегії мовця мають два різновиди:
• увічливість мовця;
• підтримання мовцем позитивного емоційного стану адресата.

Тактиками на втілення зазначених комунікативних стратегій мовця є:
– солідаризація мовця з адресатом;
– підкреслена увага мовця до адресата, його думок, інтересів, потреб;
– комплімент мовця адресатові;
– підтримка мовцем адресата; подяка
– пропонування допомоги адресатові з боку мовця тощо. Наприклад:

Paul: Do you have any idea why Andrew chose this particular time?

Laura: What do you mean?

Paul (doctor): Do you think that Andrew... just out of the blue, as you said yourself, came up with this idea of an ultimatum?Did you notice anything over the last couple of days or weeks that you think might have brought this on?

Laura (patient): Nothing. I don't know. He just lost it. I mean, shit, don't you know that men are the new women? Obsessed with weddings and children.

And lately he's lost touch with reality. He he thinks I'm seeing someone.

That's how this whole thing started.

It's unbelievable.

P: But I thought you said it came out of nowhere.

You were watching TV, then suddenly...(In Treatment, Ist Episode)

Задля зняття психологічного дискомфорту і підбадьорення адресата мовець застосовує стратегію підтримання позитивного емоційного стану адресата. Вона втілюється двома тактиками – солідаризація мовця з адресатом і підкреслена увага мовця до адресата.

Отже, за результатами проведеного аналізу доходимо таких **висновків**:

1. Обидва типи міжособистісної мовленнєвої взаємодії співрозмовників у межах психотерапевтичного дискурсу – як метакомунікативна, так і комунікативна – характеризуються інтенсивним використанням мовцем різних видів комунікативних стратегій: формальних (організаційних), змістових, інструментальних та інтенціональних.

2. Втілювані відповідними тактиками, зазначені комунікативні стратегії виконують регулятивну функцію комунікативного впливу мовця на адресата.

3. Метакомунікативні стратегії можуть залежати від комунікативних, тобто, бувають різними для різних типів комунікативних стратегій пацієнтів.

4. Урегульовуючи мовленнєву поведінку мовця, комунікативні стратегії і тактики виконують комплікативну (ускладнювальну) функцію – вони нашаровують на трансльований фактологічний зміст емоційно-експресивний відтінок смислу, що забезпечує мовцеві досягнення загальної комунікативної мети в межах психотерапевтичнного дискурсу.

Перспективним для подальшого вивчення та аналізу комунікативних стратегій і тактик мовця-пацієнта вважаємо з'ясування механізму та аналіз особливостей трансляції пацієнтом інформації емотивного змісту, що виявляє емоційний стан мовця у момент та упродовж його мовленнєвої взаємодії з адресатом.

Література:

1. Арутюнова Н. Д. Речеповеденческие акты в зеркале чужой речи / Н. Д. Арутюнова // Человеческий фактор в языке: Коммуникация, модальность, дейксис. – М. : Наука, 1992. – С. 40–52.

2. Бацевич Ф. С. Нариси з комунікативної лінгвістики / Ф. С. Бацевич. – Львів : Видавничий центр Львів. нац. ун-ту ім. Івана Франка, 2003. – 281 с.

3. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики : [підручник] / Ф. С. Бацевич. – [2-е вид., доп.]. – К. : ВЦ «Академія», 2009. – 376 с.
4. Велівченко В. Ф. Мовленнєва реалізація спонукання та комунікативна компетенція мовця / В. Ф. Велівченко // Вісник Черкас. ун-ту. Серія Філологічні науки. – Черкаси : ЧНУ, 2004. – Вип. 42. – С. 81–89.
5. Демьянков В. З. Прагматические основы интерпретации высказывания / В. З. Демьянков // Известия АН СССР. – 1981. – Т. 40. – № 4. – С. 368–376.
6. Куницына В. Н. Межличностное общение / В. Н. Куницына, Н. В. Казарина, В. М. Погольша. – СПб. : Питер, 2003. – 544 с.
7. Леонтьев А. А. Психолингвистическая модель речевого воздействия / А. А. Леонтьев // Психолингвистические проблемы массовой коммуникации. – М. : Наука, 1974. – С. 28–40.
8. Мартинюк А.П. Регулятивна функція гендерно маркованих одиниць мови (на матеріалі сучасного англомовного публіцистичного дискурсу) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. філол. наук : 10.02.04 «Германські мови» / А. П. Мартинюк. – К., 2006. – 40 с.
9. Савчук І. І. Лінгвокогнітивний та комунікативний аспекти позначення суперництва засобами сучасної англійської мови : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: 10.02.04 «Германські мови» / І. І. Савчук. – Донецьк, 2007. – 20 с.
10. Сафонова Н. М. Модальність як семантико-прагматична категорія драматичних дискурсів / Н. М. Сафонова // Актуальні проблеми менталінгвістики : зб. статей за матеріалами V міжнар. наук. конференції. – Черкаси, 2007. – С. 244–248.
11. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістична термінологічна енциклопедія / О. О. Селіванова. – Полтава : Довкілля, 2006. – 716 с.
12. Федорова Л. Л. Типология речевого воздействия и его место в структуре общения / Л. Л. Федорова // Вопросы языкознания. – 1991. – № 6. – С. 46–50.
13. Haverkate H. Strategies in Linguistic Actions / H. Haverkate // Journal of Pragmatics. – 1983. – Vol. 7. – № 6. – P. 637–656.
14. Kvale Steinar. Postmodern Psychology: a Contradiction in Terms / Steinar Kvale // Psychology and Postmodernism. – London: Sage, 1992. – P. 5–36.
15. Velivchenko V. F. Forms of Demand and Communicative Competence / V. F. Velivchenko // The USSE Messenger. – 2003. – Vol. 2. – P. 127–131.
16. Richards J. C. Language and Communication / J. C. Richards, R. W. Schmidt. – London : Longman, 1983. – 276 p.
17. Yule G. Pragmatics / G. Yule.– London : Oxford University Press, 1996. – 135 p.

УДК 81'1'373.21:82

О. В. Кліментова,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТОПОНІМІВ-КОНЦЕПТІВ УКРАЇНА, ФРАНЦІЯ ТА АНГЛІЯ (НА МАТЕРІАЛІ ХУДОЖНІХ ТЕКСТІВ)

Стаття присвячена аналізу головних особливостей функціонування топонімів-концептів Україна, Франція та Англія у текстах художньої літератури цих країн. Також визначено та проаналізовано спільні та відмінні для ключових топонімів-концептів конотативні значення. Окрім хоронімів-концептів проаналізовано також ойконіми- та гідроніми-концепти відповідних країн.

Ключові слова: *концепт, хоронім, топонім, ойконім, гідронім, конотативне значення, Україна, Франція, Англія, Київ, Париж, Лондон, Дніпро.*

FEATURES OF OPERATION PLACE NAMES-CONCEPTS UKRAINE, FRANCE AND ENGLAND (BASED ON TEXTS)

This article deals with main particularities of functioning of placenams-concepts Ukraine, France and England in fiction texts of those countries. Also defines and analyzes the differences and place names for the key-concepts connotative meaning. In addition horonims-concepts also analyzed oykonims- and hydronyms-concepts respective countries. Some researchers point out the importance of several aspects of place names-concepts in the linguistic system of a language. Also, most domestic researchers identified a number of subspecies of proper names, including names-actants phones names and backgrounds-characteristics. The study of proper names in fiction material with relatively short-term history, which has 50 – 60 years. Place names in fiction concepts, acquire additional connotative meanings and moving into the konotonim category. For place names, concepts of literary text are important aspects of context that affects the formation of a connotative meanings, and the perception of names-concepts readers. Thus any connotation creates additional perspective perception of the text, which was developed in Western European literary early nineteenth century, which is called «the light of perception».

The texts of fiction operation of any dumb particular place names, concepts, due to certain features of this style, like art style. To determine the main areas in which concentrated the functioning of names-concepts in fiction should first identify their main function as place names-concepts form their poethonimosfere.

Key words: *concept, choronym, toponym, oykhonym, hyddrrronym, connotative meaning, Ukraine, France, England, Kiev, Paris, London, Dnipro.*

ОСОБЕННОСТИ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ ТОПОНИМОВ-КОНЦЕПТОВ УКРАИНА, ФРАНЦИЯ И АНГЛИЯ (НА МАТЕРИАЛЕ ХУДОЖЕСТВЕННЫХ ТЕКСТОВ)

В статье анализируются главные особенности функционирования топонимов-концептов Украина, Франция и Англия в текстах художественной литературы этих стран. Также выделено и проанализировано общие и различные для ключевых топонимов-концептов коннотативные значения. Кроме хоронимов-концептов также проанализировано ойконимы- и гидронимы-концепты соответствующих стран.

Ключевые слова: *концепт, хороним, топоним, ойконим, гидроним, коннотативное значение, Украина, Франция, Англия, Киев, Париж, Лондон, Днепр.*

Предметом цієї статті є місце та особливості функціонування ключових топонімів-концептів ***Україна***, ***Франція*** та ***Англія***, які репрезентують специфіку їхнього уживання в текстах художньої літератури відповідних країн. Частково цей аспект аналізується у дальній периферії польової структури топонімів-концептів. Проте у данному випадку увага акцентується на літературній ономастиці.

Інформаційний потенціал топонімів-концептів повніше розкривається у художніх текстах, оскільки у них чіткіше проявляється онімне та конотативне значення хоронімів ***Україна***, ***Франція*** та ***Англія***, ойконімів ***Київ***, ***Париж***, ***Лондон*** і гідронімів ***Дніпро***, ***Сена***, ***Темза*** [1, с. 4].

© О. В. Кліментова, 2016